

πάντα ἐδαπανήθησαν ἐν ὄλω περὶ τὰ 100 εκατομμύρια φράγκων.

Τὸ ἐπόμενον ἀρκετὰ κομικὸν συμβᾶν εὐρίσκωμεν ἐν τινι παρισινῇ ἐφημερίδι.

Γέρων τις, ὅστις πρὸ ἐτῶν ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις, ἐκληροδότησεν ὑπὲρ ἑνὸς σκύλλου του, ὃν ἠγάπα πολὺ, σημαντικὸν ποσὸν ἵνα πληρώνεται κατὰ τριμηνίαν εἰς γυναῖκα ἀναλαβοῦσαν νὰ διὰ τρέφῃ τὸν σκύλλον. Τὸ κληροδότημα θὰ ἐτελείωνεν, ὅταν θ' ἀπέθνησκεν ὁ σκύλλος· ἕως τότε δὲ ἡ γυνὴ ὑπερρεοῦτο νὰ περιποιῆται τὸν Ἀζῶρ καὶ νὰ τὸν περιφέρῃ καθ' ἑκάστην, ὡς ἔκαμνεν ὁ κύριός του, εἰς τακτικὸν περίπατον. Οὕτω δὲ καὶ ἐγίνετο, ἢ τοῦλάχιστον ἐφαίνετο ὅτι γίνεται. Ἄμα ἔληγεν ἡ τριμηνία, ἡ φύλαξ τοῦ σκύλλου μετέβαινε τακτικὰ εἰς τὸν ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίτου, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν σκύλλον, καὶ τὸ εἰσὸδῆμα ἐπληρώνετο τακτικὰ.

— Πόσων χρονῶν εἶνε ὁ Ἀζῶρ; ἠρώτησε πολλάκις ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης ἀνοίγων τὸ ταμειὸν του.

— Ὡ! ὄλο γερῶν ὁ καυμένος, ἀπεκρίνετο ἡ γυνὴ κρατοῦσα τὸ ζῶον ὑπὸ τὴν μασχάλην της μισοσκαπασμένον μὲ τὸ σάλιον της.

Τῶνόντι ὁ Ἀζῶρ ἐγήρασκε, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπισώρευσις τῶν ἐτῶν ἠπείλει σπουδαίως τὰς πολυτίμους ἡμέρας του, διότι εἶχε πάντοτε ἀνοικτούς ζωηροτάτους ὀφθαλμούς καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπιστοποιεῖ καὶ αὐτὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν χρυσῶν ναυβλεονείων, τὰ ὁποῖα ἐμετροῦντο χάριν του.

Δέκα ἔτη παρήλθον οὕτω. Ὁ Ἀζῶρ παρουσιάζετο τακτικὰ κατὰ τριμηνίαν, φερόμενος ἀπὸ τὴν κυράν του καὶ ἔχων ζωηρῶς λάμποντας τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃ λοιπὸν ποτὲ αὐτὸς ὁ σκύλλος! παρετήρησεν ἡμέραν τινὰ ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀνυπομονῇ.

— Ἄ! τὸν περιποιοῦμαι τόσον καλὰ, τὸν καυμένον! παρετήρησεν ἡ γυνή.

— Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα νὰ περιπατῇ, ὑπέλαβεν ὁ ἄλλος, μήπως εἶνε παράλυτος;

— Μάλιστα, κύριε, παράλυτος ὁ καυμένος!

— Ἔτσι βέβαια πρέπει νὰναί, ἀφοῦ δὲν στέκεται ποτὲ ἔς τὰ πόδια του.

Καὶ ταῦτα λέγων πλησιάζει καὶ λαβῶν τὸν Ἀζῶρ, τὸν ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Φρίκη! ὁ Ἀζῶρ ἦτο βαλσαμωμένος! Πρὸ πέντε χρόνων ἡ ψυχὴ του εἶχεν ὑπάγει εἰς ἀντάμωσιν τοῦ κυρίου του, καὶ ἡ καμπύνηρος γυνὴ, φοβουμένη τὴν ληξίν τοῦ εἰσοδήματος, ἐπεριποιεῖτο μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ σκύλλου...

Καὶ ὁ Ἀζῶρ εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ πείναν!

Πρὸ ὀλίγου χρόνου ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις φρενοβλαβῆς ἐν ἡλικίᾳ 103 ἐτῶν, καλούμενος Ζουμπισσιέ, γνωστὸς δὲ ὑπὸ τὴν προσωνομίαν Ἰέλιος ἀνθρώπος· οὗτος εἶχεν εἰσχαλῆ εἰς Βι-

σέτρην τῷ 1797, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὁ Ζουμπισσιέ δεῦροκατέτης ὢν ἐπληρώθη βαρῶς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ πτώσεως ὑέλου παραθύρου· ἐκ τῆς ἐπελθούσης δὲ πληγῆς, ἥτις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔμεινε ἀθεράπευτος, προσβλήθη ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἐπῆλθε διατάραξις τῶν φρενῶν. Κατ'ἀρχὰς κατέστη ἡλίθιος, ὕστερον ὄμως ἡ μανίαν του ἔλαβεν ἐπίτασιν, καὶ τότε ἐνέκυλε σὺν αὐτὸν εἰς Βισέτρην. Αὐτόθι καθησύχασε μικρὸν, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς εἶχε τὴν τρομερὰν ἰδέαν, ἥτις δὲν ἐγκατέλιπεν αὐτὸν μέχρι τοῦ θανάτου του, νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ σῶμά του συνέκειτο ἐξ ὑέλου, καὶ ὅπως μὴ θραυσθῆ ἔμεινε ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι 83 ἐτῶν ἄπαξ μόνον ὠμίλησε ζητήσας καπνόν.

Ἐκ τοῦ ληθάρου τούτου ἐξῆλθε μικρὸν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, ταραχθείσης τῆς δικαιοσύνης του ἐκ τοῦ κρότου τῶν βομβῶν, αἵτινες διεσπρηγνύοντο ἐν Παρισίοις. Τότε ἤρχισε νὰ βαδίξῃ κλονούμενος καὶ νὰ προσφέρῃ ἀσυναρτήτους λέξεις. Ἐκτοτε ἐπανεπέσε πάλιν εἰς τὴν πένθιμον σιωπὴν καὶ καταπληκτικὴν ἀκίνησίαν, ἥτις συνεκίει καὶ τοὺς μᾶλλον σκληροκαρδίους ἀνθρώπους βλέποντας αὐτόν.

Ὁ διάσημος στρατάρχης τῆς Πρωσίας Βράγγελ ἤτο ὀνομαστὸς καθ' ὅλον τὸν πρωσσικὸν στρατὸν διὰ τὰς ἰδιοτροπίας του.

Ἡμέραν τινὰ ἀπαντᾷ ἀξιωματικὸν, φέροντα τοὺς περνεστῆρας παρὰ τὸν κανονισμόν.

— Σὲ θέτω ὑπὸ κατίησιν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Βράγγελ μὲ τὸ σύνθημα αὐτῷ οἰκτεῖον ὕψος.

Ὁ ἀξιωματικὸς, τοῦ ὁποῖου σπουδαίαν ὑπόθεσιν ἐματαιῶνεν ἡ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην φυλάκισις, ἀποτολμᾷ νὰ παρατηρήσῃ ὅτι καὶ αὐτοῦ τοῦ στρατάρχου οἱ περνεστῆρες δὲν ἦσαν καθόλου κατὰ τὸν κανονισμόν.

— Ἀληθινὰ! ὑπελαμβάνει ὁ στρατάρχης Διάβολε! Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἔτσι· οἱ πάντες πρέπει νὰ συμμορφώνωνται πρὸς τὸν κανονισμόν... Λοιπὸν, νὰ κάμῃς ἀκόμη καὶ ἄλλαις εἰκοσιτέσσαρας ὥραις... ἀντὶ ἐμοῦ.

ΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἐξ ἐλαίου ἢ λίπους κηλίδων ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, κοινῶς λεκέδων, λάβε χολὴν βοεῖαν, διάλυσον ἐν ὕδατι 2 ὀκάδων, καὶ κτύπησον τὸ ὕδωρ καλῶς διὰ κογλιαρίου μέχρι σχηματισμοῦ ἰκανοῦ ἀφοῦ· εἶτα δὲ διὰ ψήκτρας τρίψον καλῶς τὰ κηλιδαμένα μέρη καὶ ἀπόπλυνον εἶτα διὰ καθαροῦ ὕδατος. Ἡ συνταγὴ αὕτη ἐφαρμόζεται διὰ τε τὰ ἐξ ἐριούχου καὶ διὰ τὰ ἐκ μετὰξῆς ἐνδύματα.

Κυρία Ξ*